

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Дупница, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, V-ТИ СЪСТАВ НО, в публично заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **Страхил Н. Гошев**

при участието на секретаря **Роза Д. Цветанова** като разгледа докладваното от **Страхил Н. Гошев** Административно наказателно дело № 20241510200147 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН:

Обжалвано е Наказателно постановление /НП/ № 23-0332-000859 от 08.01.2024 г., издадено от Началник Група към ОДМВР-Кюстендил, РУ-Рила, с което на **К. И. Ш.**, с адрес: гр.Б., ж.к."С. ц." №**, вх.***, ет.***, ап.***, с ЕГН *****, на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба” в размер на **700,00 лева** и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от **3 /три/ месеца**, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се излагат подробни съображения срещу законосъобразността на наказателното постановление. Твърди се, че същото е неправилно и незаконосъобразно, а описаното в него нарушение недоказано от събраните доказателства. Развиват се съображения за допуснати процесуални нарушения довели до ограничение на правото на защита на жалбоподателя. Иска се отмяна на НП като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, дава обяснения и се представлява от редовно упълномощен процесуален представител – адв. Л.. Последната поддържа жалбата и излага множество допълнителни съображения в нейна подкрепа. Моли за отмяна на обжалваното НП. Претендира разноси

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Изразява становище за неоснователност на жалбата в съпроводително писмо.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

На 24.03.2023 г. около 16.14 часа, в населено място - гр. Рила по път трети клас с № 107 км. 8+200 м., с посока на движение към гр. Кочериново жалбоподателят К. Ш. е управлявал предоставения му като служебен товарен автомобил "Д.Д." с Рег.№ ***** собственост на „Парти дринкс“ ЕООД, със седалище с. Йоаким Груево, обл. Пловдив, представлявано от управителя А.Д.. При общо ограничение на максимално допустимата скорост на движение в населено място - до 50 км/ч, (което следва от обстоятелството, че този участък от пътя попада в границите на населеното място обозначен съответно със знак Д-11, начало на населено място, поставен на км. 11+ 490 м. и със знак Д-12, край на населено място разположен на км. 8 +170 метра в указаната посока). Няма друго обозначено ограничение на скоростта с пътни знаци. Там автомобилът, е бил засечен да се движи със скорост от 107 км/ч., от която скорост е приспаднал 3 % толеранс в полза на водача и същата се зачита като 104 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство – мобилна система за видеонаблюдение АТТС СПУКС ARH CAM S1, с фабр. № 120cd40, и заснето на 24.03.2023 г. в 16.14 часа със **снимка № 004241 - л. 11 от делото.**

При преглед на данните в АТСС било установено нарушението, като бил установен и собственика на автомобила, който декларирал, че именно жалбоподателят е управлявал процесното МПС на посочените по-горе дата и час. За така установеното превишаване на скоростта бил съставен по късно на 07.11.2023 г. от св. А. С., в присъствието на 1 свидетел при съставяне на акта – Д. Й., без каквато и да е покана и в отсъствието на жалбоподателя К. Ш. и АУАН. Този акт бил изпратен по-късно за връчване по служебен път с писмо на 02 РУ на МВР – Благоевград, където на 16.11.2023 г. бил връчен от полицейски служител на жалбоподателя срещу подпис, след което АУАН ведно с АНП бил върнат в РУ-Рила на АНО, с писмо на 19.12.2023 г.

Въз основа на този АУАН е издадено и обжалваното НП № 23-0332-000859 от 08.01.2024 г., издадено от Началник Група към ОДМВР-Кюстендил, РУ-Рила, с което на **К. И. Ш.**, с адрес: гр.Б., ж.к."С. ц." №**, вх.**, ет.**, ап.**, с ЕГН *****, на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба” в размер на **700,00 лева** и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от **3 /три/ месеца**, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация съвпадат изцяло по признаци.

По доказателствата:

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства, вкл. служебно изисканите документи и справки от АПИ и АНО, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, а именно: снимков материал *снимка № 004241 - л. 11 от делото*; протокол от периодична проверка на АТСС; удостоверение за одобрен тип средство за измерване, протокол за ползване на техническото средство за контрол на скоростта по чл. 10 от Наредбата, документи за преминато обучение на актосъставителя, справка от ОПУ-Кюстендил при АПИ, снимков материал за разположение на АТСС на пътя, Декларация по чл. 188 от ЗДвП, справка за собствеността на МПС, инструкция, заповеди и технически данни на АТСС, както и от останалите по делото писмени доказателства, вкл. служебно изисканите справки и писма от АНО. Съдът кредитира изцяло приложените доказателства, тъй като те не съдържат никакви сериозни противоречия и в своята съвкупност установяват последователно и непротиворечиво фактите по делото.

Свидетелските показания дадени от свидетелите С. и Й. не противоречат на

информацията налична в писмените доказателства. Казаното от всеки тях е логично, последователно и ясно, поради което съдът приема показанията им с доверие.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районния съд е винаги инстанция по същество съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. От това следва, че трябва да провери законността, т.е. да провери, дали правилно е приложен материалният и процесуалният закон, независимо от основанията, посочени в жалбата по арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, във връзка с чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие (право и задължение) съдът служебно констатира, че АУАН е издаден в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и изцяло в съответствие с изискванията на чл. 42 ЗАНН, както и съдържанието на НП е съобразено напълно с разпоредбите на чл. 57, ал. 1 ЗАНН, издадени са от компетентен административен орган, при спазване на процесуалните правила за това. Същите съдържат пълно и точно описание на извършеното от жалбоподателя нарушение и приетите за нарушени законови норми. Актът е връчен лично срещу подпис на нарушителя, без възражения, макар и по-късно от служител на 02 РУ на МВР-Благоевград.

Въпреки всичко това при съставяне на АУАН са допуснати две самостоятелни съществени процесуални нарушения на чл. 40, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН, които безспорно накърняват и ограничават правото на защита на жалбоподателя, а именно:

На първо място жалбоподателят-нарушител, макар и известен на контролните органи не е бил изобщо уведомен и още по-малко поканен за съставяне на АУАН по какъвто и да е начин към датата на съставяне на акта. С това е нарушен чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, който предвижда, че: *„Актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението.“*

Доколкото в случая изобщо не са били налице предпоставките за задочно съставяне на акта, съгласно предвиденото в чл. 40, ал.2 от ЗАНН, който гласи : *„Когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие.“*

Последващото връчване на акта на жалбоподателя срещу подпис не може да санира нарушението и да дерогира това императивно изискване на закона.

На следващо място видно от текста на АУАН, същият е съставен от актосъставителя в присъствието на само един свидетел, за който върху акта надлежно е отбелязано, че не е очевиден и не е присъствал при установяване на нарушението, а единствено при съставяне на АУАН. Съгласно текста на чл. 40, ал.3 от ЗАНН: *„При липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него.“* В случая св. Д. Й. е само един друг такъв свидетел присъствал единствено при съставяне на АУАН, с оглед отбелязването в акта. Такова нарушение на процедурата по съставяне на АУАН не би било съществено в повечето случаи и би довело единствено до затруднения в процеса на доказване, но не е така и в настоящия казус, първо защото актът е съставен и при кумулативното отсъствие на самия жалбоподател, който евентуално, ако беше поканен и присъстваше би удостоверил с подписа си спазването на процедурата по съставяне и предявяване на АУАН на свидетеля, макар и един. На следващо място налице е в случая категорично оспорване на отразеното в акта като съдържание от страна на жалбоподателя и неговия процесуален представител, вкл. авторството на деянието и процедурата по санкционирането му. Затова и в конкретния случай неспазването на това изискване води до по-сериозни последици. В тази насока и именно при липса на спор по фактите виж и ***Решение № 160 от 11.07.2022 г. по к. адм. н. д.***

№ 134 / 2022 г. на Административен съд – Кюстендил, в което касационният съд е анализирал огледална ситуация, при която няма спор относно отразеното в АУАН и при съставянето му е присъствал нарушителя. Сравнението на разпоредбите на алинея 1 и 3 на чл. 40 ЗАНН ясно показва различните изисквания, които законодателят поставя към съставянето на акта за установяване на административно нарушение тогава, когато има свидетел на извършването или на установяването (разкриването) на нарушението и тогава, когато няма нито един от двата вида свидетели, както е в случая и акта е удостоверен само от 1 брой свидетел при съставянето му, който няма нищо общо с възприемането или последващото установяване на нарушението, за да има контрол срещу евентуална злоупотреба законът изисква в чл. 40, ал.3 от ЗАНН в такива случаи свидетелите да са поне двама. В тази насока е и **Решение № 1891 от 12.02.2019 г. по адм. д. № 8568 / 2017 на Върховния административен съд**.

Отделно от всичко това нарушението не е и надлежно доказано, доколкото по делото АНО е представил с АНП единствено протокол по чл. 10 от Наредбата, с непълно съдържание, в който липсват посочени първо и последно заснети статични изображения, видеоклипове от процесното АТСС, на посочената дата и в указания в протокола и НП пътен участък. Това компрометира доказателствената сила на този официален свидетелстващ документ, доколкото същият като номер не може да се съпостави и свърже с номера на снимковия материал отпечатан върху заснетото изображение. Протокола се явява изолиран от доказателствената съвкупност и не може да удостовери надлежното използване на АТСС в процесния случай. За съда е задължително съгласно чл. 303 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН актът му да не почива на предположения, поради което и НП, дори и само на това основание следва да бъде отменено.

Ако все пак поради неведоми за настоящия съд причини не се вземат предвид горните съображения за недоказаност и за недопустимо реализираната задочна процедура по съставяне на АУАН, в отсъствието на ясно посочен в декларацията по чл. 188 от ЗДвП нарушител и отделно за съставяне на АУАН при липса на свидетели с качеството по чл. 40, ал.1, при условията на субсидиарния текста на чл. 40, ал. 3 ЗАНН, но в присъствието на само един свидетел, който няма отношение към възприемане или установяване на нарушението то по същество съдът приема следното:

Налице е съставомерност от обективна и от субективна страна на процесното административно нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП. Същото е установено с одобрено, съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗИ, доколкото отговаря на одобрения тип и годно за експлоатация техническо средство за измерване - **АТТС СПУКС ARH CAM S1, с фабр. № 120cd40**, поради което и съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП, надлежното вещественно доказателствено средство за установяване на нарушението от обективна страна, е изготвения с техническото средство снимков материал / *снимка № 004241 - л. 11 от делото* /. Снимковият материал, като вещественно доказателствено средство, съдържа предвидените в закона реквизити, които сочат на заснето движение в границите на населено място със скорост, чиято стойност надвишава с над 50 км/ч , а именно с 54 км/ч, разрешената такава по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, т.е. доказват се обективните признаци на съставомерното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, за което законодателят е предвидил кумулативно да се налагат административни наказания „глоба“ и „лишаване от право да се управлява МПС“. Безспорно от изисканата служебно справка от ОПУ-Кюстендил при АПИ се установява, че мястото на нарушението е в границите на посоченото населено място при приложимо общо ограничение на максимално допустимата скорост от 50 км/ч и при липса на поставени пътни знаци позволяващи друга, по-висока скорост на движение. Деянието от субективна страна е извършено с пряк умисъл, тъй като нарушителят е съзнавал, че е налице ограничение на скоростта по този път, до 50 км/ч., след като се движи след табела Д-11 „Начало на гр. Рила“ и в границите на населеното място, съзнавал е общественото опасните последици, т.е. че застрашава обществените отношения свързани с безопасността на

движението по пътищата, но е negliжирал изцяло настъпването на тези последици, с намерението си да управлява МПС, с избрана от него значително превишена скорост.

Поради изложеното и наличните дефицити в доказването на нарушението и допуснатите нарушения при съставяне на АУАН, за съда няма друга възможност освен да отмени обжалваното НП, като недоказано по безспорен и несъмнен начин и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения.

По разноските:

С оглед изхода на делото и съобразно претенциите на страните за разноски такива в чисто принципен план следва да се дължат в полза единствено на жалбоподателя, доколкото се представлява по делото от редовно упълномощен адвокат. Искането е направено своевременно от същия в пледоарията му пред съда, но се явява категорично и безспорно недоказано от единственото представено в тази насока доказателство по делото – договор за правна защита и съдействие, ведно с пълномощно – л. 35 от делото, поради следното:

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения и тълкувания дадени в т. 1 от **ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК** условие за присъждането им е те действително да са направени и съответно това обстоятелство да е доказано надлежно. Само, когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК, който в случая се прилага субсидиарно, съгласно препращането в чл. 144 от АПК, вр. с чл. 63д, ал.1 от ЗАНН. Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан задължително вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин - например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той би имал с оглед надлежното отразяване на плащането и характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение. В случая в така представения договор за правна защита и съдействие, ведно с пълномощно – л. 35 от делото е посочено само и единствено договорено възнаграждение – 300 лева и нищо повече. Празни са останали графите: „начин и срок на плащане“, „платена сума“ и „от които в брой“, респ. „по сметка“. Съдът няма как да предполага заплащането на разноските по определен начин и дали това е сторено в съответствие с изискванията на ГПК и цитираното **ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК**. Поради което следва да остави без уважение претенцията за разноски на жалбоподателя, като недоказана.

Така мотивиран и на основание чл. 63 и сл. от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0332-000859 от 08.01.2024 г., издадено от Началник Група към ОДМВР-Кюстендил, РУ-Рила, с което на **К. И. Ш.**, с адрес: гр.Б., ж.к."С. ц." №**, вх.**, ет.**, ап.**, с ЕГН *****, на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, са наложени административни наказания - „глоба“ в размер на **700,00 лева** и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от **3 /три/ месеца**, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като **НЕПРАВИЛНО и НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му, пред Административен съд - Кюстендил, на основанията предвидени в НПК

и по реда на глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____